

— Τί περιμένεις; εἶπε σὺν ἑαυτῷ του.

Ὁρμησε στὴν πόρτα, ἀλλ' αὐτὴ ἀνοιξε ἀφίνον-  
τας ἐλεύτερη τὴν εἴσοδο, μὲ φωνὴ ὅμοια μὲ ποντι-  
κοῦ.

Ἐνα μικρὸ φῶς φώτιζε τὸ δωμάτιο ποὺ κάποτε  
ἦ ἀστραπή, ποὺ περνοῦσε, τὸ ἔκανε νὰ λάμπει. Σὰν  
τίρας μυκώμενο καὶ δεμένο ἀπ' τὸ ἐλεύτερο φῶς ἡ  
βροντὴ ἀκολουθοῦσε.

Μπήκε μέσα γλήγορος μὲ μιὰ τρεμούλα στὸ  
σῶμα. Ἦξερε ποῦ ὁ φιλάργυρος εἶχε τὸ θησαυρὸ!  
Θὰ τὸν ἔκανε πτωχό, πτωχό! Αὐτὸ εἶναι τὸ κακὸ,  
ποῦ θὰ ἔκανε στὸ φιλάργυρο!...

Ἄλλ' ἄκουσε κάτι σὰ βῆμα!.. Ἐτρόμαξε, ζα-  
λιστήκε καὶ τοῦ φάνηκε τότε, ὅτι βρισκόταν μέσα  
σὲ ὄνειρο καὶ πίστεψε, ὅτι κάποιος σκοτάδι θὰ ρι-  
χνόταν ἀπ' αὐτὸ καὶ θὰ τὸν ἔκρουε!

Μιὰ φωνὴ ἐπειτα·

— Κλέφτη!

Αἰσθάνθηκε τὸ χέρι τοῦ φιλάργυρου νὰ τὸν ἔρ-  
πάζει καὶ ἀντίκρουσε τὰ μάτια του. Τὰ εἶδε με-  
γάλα, μεγάλα!..

— Κλέφτη! Θὰ σὲ πνίξω!

Καὶ τὸν ἐσφίγγε δυνατὰ. Ὁ Σαμουὴλης, σὰ νὰ  
τοῦ ἐφυγαν οἱ δυνάμεις, κλονίστηκε.

— Θὰ σὲ πνίξω!

Ἡ φωνὴ τοῦ Χουλῆδα σταύτην του σὰν κακὴ  
σάλπιγγα καὶ τὰ μάτια του ἄγρια, μεγάλα, ἔπαί-  
σια νὰ τὸν κοιτάζουν...

— Θὰ χθῶ!

Προσπάθησε νὰ παλαχτεῖ, ἀλλὰ στάθηκε ἀδύ-  
νατο. Στὸ νοῦ του ξαφνικὰ, σὰν τὴν ἀστραπή, ποὺ  
μπήκε στὸ δωμάτιο, ἦρθε τὸ μαχαίρι του.

Καὶ χτύπησε μ' αὐτό, ἐχτύπησε!...

\*

Ὁ φιλάργυρος ἔμεινε μέσα στὸ δωμάτιο, ἀνά-  
σκελα στὸ πάτωμα, μὲ κλεισμένα τὰ δαχτυλά καὶ  
ἀνοιχτὰ τὰ μάτια.

Ὁ Σαμουὴλης εἶχε φύγει. Κ' ἐξῶ αὐτός, καθὼς  
ἔτρεχε μέσα σὺν ἄνεμο τὸ δυνατὸ, στὴ βροχῇ, στὸ  
χαλαζὶ τοὺς εἶπε, σὰ νὰ ἤθελε νὰ τοὺς συστήσει τὸν  
ἑαυτῷ του:

— Εἶμαι τῆς Μοίρας τὸ χέρι ἐγὼ!..

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ Ν. ΒΟΥΤΥΡΑΣ

Ὅταν ξανάρθε ἡ ἀνοιχτὴ σὲ λίγο, τὸ βελούχι  
ἀντικρυὰ ἀπ' τὴν κούλια δὲν ξανάνοιξε. Ποιὸς θάρ-  
χονταν σ' αὐτό; Οἱ δάκτυλοι τὸ ρούμισαν κ' οἱ  
ὕπαξιωματικοὶ εἶναι πιά φευγάτοι. Τὸ κάστρο δὲν  
τὸ φοβερίζε ὁ ἐχθρὸς καὶ κάποιος ἰσχυρὸς, πῆρε ἀπὸ  
κεῖ τὸ τάγμα σ' ἄλλη πόλη. Οἱ ἀδελφάδες κλεί-  
στηκαν ὁλότελα στὴν κούλια τους. Ὁ Γεσίλας κυ-  
νηγεῖ ἀκόμα μετρητὲς χιλιάδες σ' ἄλλες φρουρές.

Τίλεις καποὺ ψάρεψε καμπόσες. Μὲ ὅταν ἦρθε  
γιὰ νὰ δείξῃ τὴ νύφη στὶς ἀδελφές καὶ στὴν πολὴ  
κοντὰ στὸν ποταμὸ, βρήκε τὴ Φρύσω στὸ κρεβάτι  
μὲ τὸν ἴδιον σφαχτὴ καὶ τὸν ἴδιον βῆχα τοῦ πατέρα  
μιὰ φορὰ. Ἡ νύφη δὲν εἶχε ἔδικο νὰ βιοσθῇ νὰ  
φύγῃ. Τὸ μαρτύριο τῆς Φρύσας ἦταν στὸ τέλος  
του· ἡ χαρὰ, ποὺ εἶδε τὸ σὸί τοῦ Κρανὶὰ θριαμβε-  
μένο, δὲ μπόρεσε νὰ τοῦ μακρύνῃ τὸ δρόμο του.

Στερνά, ὅταν ἐπειτα ἀπὸ χρόνια ξαναπέρασα  
ἀπ' τὸν ὄγτο τάκοσπόταμου, εἶδα στὸ μέρος, πύ-  
ῆστεκε τὸ βελούχι μιὰ φορὰ, ἕνα σκέλεθρο μιὰς  
μαυροφόρας νὰ δένῃ στάγγραγκαθα ἐν' ἄλλο σκέλε-  
θρο καττίκας. Ἦταν ἡ Κούλα καὶ δὲ θὰ τὴ γνό-  
ριζα, ἐν μιὰ φωνὴ δὲ φώναζε βραχνὰ μέσα ἀπ' τὴν  
κούλια τὸνομά της. Ἡ φωνὴ ἦταν τῆς Μαρίας·  
δὲν εἶχε χάσει τὸν ἄρχοντικὸ προσταχτικὸ της τόνο  
καὶ ἄχουσε στὴν ἐρμιὰ τῆς ποταμὶνῆς παράπονο μαζί  
καὶ ὀργὴ ἐναντίον τὴν ἀδικίαν ποὺ κυβερνεῖ αὐτὸν  
τὸν κόσμον.

ΤΕΛΟΣ

## Ο "ΝΟΥΜΑΣ", ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Γιὰ τὴν Ἀθῆνα Δρ. 8.— Γιὰ τὴν Ἑπαρχίαν Δρ.  
Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ Δρ. Χρ. 10.

Γιὰ τὴν Ἑπαρχίαν δεχόμενοι καὶ τρέμνεις (2 Δρ. τὴν νη-  
μῆν) συνδρομῆς.

Κανένας δὲ γράφεται συνδρομητὴς ἂν δὲ στείλει μπροστὰ  
τὴ συνδρομὴν του.

10 λεπτὰ τὸ φύλλο λεπτὰ 10

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στὰ κδόκια (Σύνταγμα, Ὁμόνοια  
Ἑθν. Τράπεζα Ὑπ. Οἰκονομικῶν, Σταθμὸς Τροχίό-  
δρομου (Ἀκαδημία), Βουλὴ, Σταθμὸς ὑπόγειου Σιδη-  
ροδρόμου Ὁμόνοια), στὰ βιβλιοπωλεῖα «Ἑστίας» Γ.  
Κολάρου καὶ Σακέτου (ἀντικρὺ στὴ Βουλὴ).

Στὴν Κέρκυρα, Πάτρα καὶ Βόλο, στὰ Πρακτο-  
ρεῖα τῶν Ἐφημερίδων.

Στὰ Χανιά (Κρήτη) στὸ Πρακτορ. Ἐφημερίδων  
στοῦ κ. Ἀλνικιώτη).

## ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Ψεύτικα παραστήματα—Τὸ Πέραν καὶ τὰ Δαρ-  
δανέλλια—Βάρβαρα ὀνόματα—Προγονικὰ  
κειμήλια.

Οἱ ΦΗΜΕΡΙΔΕΣ μας πάλι πενταρολόγησαν ἡ-  
ρωϊκά τοῦτες τὶς μέρες μὲ τὶς Τοῦρκικες ἀνακατο-  
διῆρες. Κάθε δυὸ ὥρες, ἐξὸν ἀπὸ τὶς ψευτιὲς ποὺ  
μᾶς ἐξοφλοῦν, στὰ φύλλα τους, εἶχαμε καὶ ἀπὸ  
ἕνα καινούριο παράρημα, δηλ. καὶ ἀπὸ μιὰ καινὴ  
ψευτιά. Τὸνα παράρημα τὸν κατέβαζε τὸ Σουλ-  
τάνο ἀπὸ τὸ θρόνο, τὸ δεύτερο τὸν ἀφίνε νὰ κάθε-  
ται πλοῦχος στὸ Γαλδίτζ του, τὸ τρίτο τὸν ἐφυγάδε-  
ν, ὁ δὲ ζωοκλέφτης, τὸ τέταρτο τὸν κατεδίκαζε σὲ θά-  
νατο καὶ τὸ πέμπτο... Μὰ ποῦ νὰ κρατήσεις δεῖρὰ  
στὶς ψευτιὲς! Ὅσο πάλι γιὰ τὸ νεοτουρκικὸ στρατὸ  
πὺ βρῖσκεται ὅξω ἀπὸ τὴν Πόλιν, χίλιες φοιρὲς τὸν  
ὀδηγῶσαν μπροστὰ καὶ ἄλλες τόσες τὸν γυρῶσαν  
πίσω—κ' ἐτοὶ καλὰ καλὰ δὲν ἔβρισκε, ἂν καὶ δια-  
βάσαμε τοῦ κόσμου τὰ νὰ μὴ ἴδῃ τὴν παραρ-  
τήματα καὶ τοῦ κόσμου τὰς ἐξηκρεβωμένας πλη-  
ροφωρίας, ἂν εἶναι Σουλτάνος ὁ Χαμίτ καὶ ἂν ὁ Νεο-  
τουρκ. στρατὸς μπῇκε στὴν Πόλιν!

Πόδες πεντάρους πληρώσαμε γιὰ νὰ μὴν τὰ μά-  
θουμε ὅλ' αὐτὰ οὔτε λογαριάζονται.

\*

ΣΕ ΚΑΠΙΟ παράρημα μάλιστα δημοσιεύτηκε καὶ ἡ  
ἀκολουθεῖ ἐξωφρενικὴ εἰδηση. Γιὰ νὰ μὴν περάσει ὁ Νεο-  
τουρκικὸς στρατὸς ἀπὸ τὴν Σταμπούλ, πύ κατοικεῖται σκε-  
δὸν ἀλάκαιρ ἀπὸ Τοῦρκους, ἀνγκάστηκε νὰ μπεῖ ἀπὸ τὴν  
πόρτα τοῦ Ρωμανοῦ καὶ νὰ τραβήξῃ ὁλοῖσιν στὸ Πέρα!  
Εἶναι τὸ ἴδιο πάνο κάτου, σὰ νὰ εἶναι κανεὶς στὸ Πειραιώ-  
τικο λιμάνι καὶ νὰ τραβᾷ ὁλοῖσιν στὴν Ἀθῆνα, δίχως νὰ  
περάσει ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ!

Παραπολὺ τὴν ξέραν τὴν Πόλιν οἱ δημοσιογράφοι μας.  
Μὰ γιατί νὰ ξερνοῦνται κανεὶς ὅταν ἐξωφρενικὸς τοῦ ναυ-  
τικῷ μας ρωτοῦσε κάποιον ἂν τὸ Δαρδανέλλιον τὰ περνᾷ  
κανεὶς γιὰ νὰ πᾶι στὴν Πόλιν ἢ ὑπερτα, γιὰ νὰ βγῇ στὴ  
Μαύρην θάλασσαν;

\*

ΜΙΑ ΕΙΔΗΣΗ ποὺ δημοσιεύτηκε στὸς «Κοιροῦς» τῆς  
Πέμπτης μὲ μεγάλα μεγάλα ψηφιά, ἰξίζει νὰ μπεῖ καὶ ὅ-  
νι γιὰ νὰ τὴν χρεῖ ἀλάκαιρο τὸ Πανελλήνιο. Νὰ τὴ κα-  
μαρώστε τὴν:

Σήμερον τὸ ἀπόγευμα θὰ συνέλθῃ ἐν τῇ Βουλῇ  
μεγάλῃ ἐμπροσθὴ ἐξ ἐιδικῶν, ἐξ ἱστορικῶν καὶ λο-  
γίων, ἦτις ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ ὑπουργοῦ τῶν  
Ἐσωτερικῶν κ. Λεβίδου θὰ συνεγερσθῇ ἐπὶ τῆς  
προταθείσης παρ' αὐτοῦ μετονομασίας τῶν διαφόρων  
χωρίων τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ ἰδίως—τὰ ὅποια φέρουν

βαρβάρους ἢ μωρὰς ὀνομασίας, ἢ ὀνόματα τὰ ὅποια  
ἐδόθησαν αὐτοῖς ἐπὶ Τουρκοκρατίας.

Ἡ ἐργασία ἦτις θὰ γείνηθῃ θὰ στηριχθῇ εἰς τὴν  
ἱστορικὴν ἀλήθειαν, ἢ θὰ ὀδηγηθῇ ἐκ παραδόσεων,  
περὶ τῶν διαφόρων πληθυσμῶν, τὰ δὲ ὀνόματα, τὰ  
ὅποια θὰ δοθοῦν, θὰ εἶνε ἱστορικά.

Ῥατερ' ἀπ' αὐτὸ τὸ κατόρθωμα τοῦ κ. Λεβίδου θὰ  
μποροῦμε καὶ μᾶς νὰ ποῦμε πὺς καὶ κάναμε καὶ ἄποιες  
ὀχτὺς μας ἀποκοτᾶει—τρέμετε, Βούλγαροι—ἂς ξεμυτίσει  
μπροστὰ μας!

\*

ΕΠΙΣΗΜΟ στόμα—ὁ κ. Στάης δὲ, ὁ Ὑπουργὸς τῆς  
Παιδείας—τὸ μολόγησε πᾶς πὺς τίποτ' ἄλλο δὲν εἶναι τὸ  
Κράτος μας παρὰ «θεματοφύλαξ τῶν προγονικῶν κειμη-  
λίων». Τουτίστιν, ἦγουν, διπλαζή, ἄλλο λόγο δὲν ἔχει νὰ  
ὑπάρχῃ τὸ Κράτος μας, παρὰ γὰρ νὰ φυλάξῃ τὰ τὰ τὰ  
ὁ κ. Στάης ἐτοὶ τὴν ἐγγράφησε στὸ ἀρχαιολογικὸ συνέ-  
δριο ποῦ εἶναι στὸ Κάϊρο. γιατί ἐτοὶ πιστεύει, πὺς δηλ. εἶναι,  
«Ὑπουργὸς Κράτους ἐπερ σεμνύνεται ὅτι εἶναι θεματοφύ-  
λαξ τῶν προγονικῶν κειμηλίων». Μὰ καὶ μᾶς ποῦ δὲν εἶ-  
μαστε Ὑπουργοί, τὰ ἴδια λέμε, καὶ σεμνυνόμαστε ποῦγομε  
Ὑπουργοὺς σὰν τὸ Στάης καὶ τὸ Λεβίδου νὰ μᾶς βγάξουν  
ἀπὸ τὸν πόστον σὲ κάθε ἐπίσημῃ καὶ κρίσιμῃ περιστάσει.

## ΣΕΡΙ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΓΜΑ

(Ἡ ρούσικη σαλάτα τῆς Τουρκίας)

Ἀγαπητέ μου Νουμά,

Μὲ μεγάλο ἐνδιαφερόμενο παρακολουθῶ στίς ἐφημε-  
ρίδες μας τὶς εἰδήσεις καὶ τὶς κρίσεις τοὺς γιὰ τὴν  
ταρχώδικη πτώση τοῦ ὑπουργοῦ Χιλμὴ καὶ τὸ  
στραπάτσον ποὺ ἐπαθε τὸ Νεοτουρκικὸ Κεμιάτο,  
καὶ ἐν γένει γιὰ τὴν Πολιτικὴ ἀναρχία τῆς Τουρ-  
κίας. Ὅλα καλὰ καὶ ὥρτια τὰ λένε, ἕνα μονάχα  
παραξενεύτηκα, καὶ δὲ θὰ τὸ ἔκανα λόγο διόλου, ἂν  
πολλοὶ ἄλλοι φίλοι μου δὲ μὴ ἔκριναν τὴν ἰδίαν  
παρατήρησιν.

Πραγματικὰ εἶναι γιὰ νὰ ποῦν κανένας μὲ τὸν  
Ἀθηναῖκο τύπον, ποὺ ἐγὼ γιὰ κοινὰ ζητήματα σοῦ  
ἀρραβιάζει ἐξηγήσεις καὶ λεπτομέρειες καὶ σοῦ φι-  
λολογᾷ τὸ καθεὶν σὲ ἀπελπιστικὸν βαθμὸν, ποὺ δὲν  
τόχει τίποτε π. χ. νὰ καθίσει νὰ σοῦ περιγράψῃ  
τὸν ἐπίδεσμο τῆς πληγωμένης σκυλίστικης Φρουρῆς  
ἂν εἴταν μὲ γκάζα iodoforminée ἢ salolée καὶ  
βαμπακὶ hydrophile, ἔξαρτα σοῦ ἐκθέτει ξερὰ  
ξερὰ, καὶ σοῦ ἐπαναλαμβάνει, καὶ σοῦ κοπανᾷ γιὰ  
τὸν Ἰραντὲ τοῦ Σουλτάνου σὴ Νεα Κυβέρνηση,  
πὺς τὴ διατάζειν σεβαστῇ τὸ Σεριάτ καὶ τὸ Σύν-  
ταγμα, καὶ πὺς οἱ διαδηλωτὲς τῆς Πόλης ἐξήν-  
σαν τὴν ἀναγκαστικὴν τῆς κυριαρχίας τοῦ Σεριάτ ἢ  
Σερίτ ἢ Σερί, χωρὶς οὔτε λέξη νὰ σοῦ ζητήσῃ τί  
περὶ νὰ πῇ καὶ τί εἶναι αὐτὸ τὸ περίφημον τὸ Σερί,  
σὰ νὰ σοῦ μιλάει γιὰ ἕνα κοινότατον καὶ πολὺ γνω-  
στὸ πρᾶμα, λόγου χάριν σὰ νὰ σοῦ λέει γιὰ τὴν ἐρ-  
μυράδα τῆς θαλάσσης.

Μὲ φαίνεται πὺς οὔτε ἴδιες οἱ ἐφημερίδες δὲν  
ἔχουν ἴδια γιὰ τὸ Σεριάτ, γιατί ἄλλοιως θὰ γένοι-  
ζαν τὰ φύλλα τους μὲ καλαμπούρια εἰς βάρος τοῦ  
περίφημου αὐτοῦ Ἰραντὲ ποὺ φανερώνει πὺς ὁ Σουλ-  
τάνος εἶναι ὁ ἐξυπνότερος Τοῦρκος καὶ διπλωματι-  
κώτατος ν ὅς.

Γι' αὐτὸ ἐρχομαι νὰ δώσω μερικὲς ἐξηγήσεις,  
τὸ κατὰ δύναμιν, στὸ ζήτημα αὐτό, γιὰ τοὺς ἀνα-  
γνώστες τοῦ «Νουμά».

Σεριάτ ἢ Σερί θὰ πῇ Ἱερὸς Νόμος, δηλ. Νο-  
μολογία ποὺ βασιλεῖται ἀπάνου στὸ Κοράνιον καὶ  
εἶναι ἡ ἐκφρασμὴ τῆς δομένης ἐν χερί μίας τᾶ-  
ξης ἀνθρώπων συμφολογιώτατων ποὺ τοὺς λένε Μου-